

[Krag.]

enskomsten var rettidigt opsagt til den 1. Januar 1941. Sagen indankes for den faste Voldgiftsret, som efter omfattende Præmisser melder følgende Dom: „Den ovennævnte Overenskomst er ved den stedfundne Opsigelse bragt til Ophør den 1. Januar 1941. Sagens Omkostninger, 300 Kr., betales med Halvdelen af hver af Parterne“. Dermed skulde man altsaa mene, at denne Sag var afgjort, og at Dommen vilde være at fuldbyrde. Men nej! Den ene af Parterne, den organiserede Part, indanker Sagen for det ved Loven om Arbejdsforhold skabte Fællesudvalg, hvor 4 Stemmer, repræsenterende den organiserede Part, overstemmer de 2 Repræsentanter for den ikke organiserede Part og ganske roligt beslutter, at den Overenskomst, som i Henhold til den faste Voldgiftsrets Dom er rettidigt opsagt til 1. Januar 1941, ganske simpelt skal fortsætte. Sagen appelleres til Arbejds- og Forligsnævnet, hvor de samme 4 organiserede Herrer majoriserer de 2 ikke organiserede, og Bestutningen, som er truffet i Fællesudvalget, bliver staaende ved Magt.

Jeg kan ikke tro, at det har været Hensigten med de Institutioner, Fællesudvalget og Arbejds- og Forligsnævnet, som er skabt ved Loven om Arbejdsforhold, at skabe Ankeinstitutioner over for Domfældelser ved den faste Voldgiftsret. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at han principielt tager Stilling til det Spørgsmaal, jeg herved stiller: om han mener, at det er overensstemmende med Formaålet med den samlede sociale Lovgivning paa dette Omraade, at en saadan Appel, kan finde Sted, om det ikke er Fællesudvalgets og Arbejds- og Forligsnævnets Pligt, naar en Sag er afgjort ved den faste Voldgiftsret med Hensyn til en Overenskomsts Løbetid eller med Hensyn til en Strejkes Lovlighed eller Ulovlighed, at afvise Sagen, hvis den indankes for Fællesudvalget og derfra for Arbejds- og Forligsnævnet.

Der næst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Saneringsloven. Adelgade—Borgergade-Problemet er jo ad Forhandlingens Vej bragt til en for Kommunen og Kvarterets Grundejere og næringsdrivende ret tilfredsstillende Ordning, takket være Rigsdagens Holdning, den højtærede Indenrigsministers Forhandlingsvilje, Boligtilsynets saglige Behandling og den Indsats, der er gjort af Grundejerorganisationen og de næringsdrivendes Organisation. Men den Maade, hvorpaa Kommunen startede denne Sag i Ly af en Lovfortolkning, der kunde

have faaet skæbnesvangre økonomiske Følger for Kvarterets Grundejere og næringsdrivende, hvis Kommunen havde haft Magt, som den havde Agt, viser, at der er en stor Brist i denne Lovgivning, en Brist, som nødvendiggør, at Loven snarest optages til Revision. Ikke mindst nødvendiggøres dette af, at der er aabnet Mulighed for — for øvrigt en Mulighed, som Københavns Kommune ogsaa paa et vist Tidspunkt under Forhandlingerne viste Tendens til at opsætte i Handling —, at en Ejendom af en Boligkommission kan erklæres kondemneret — hvad der jo vil sige, at det forbydes at anvende den til Beboelse eller til Natophold for Mennesker, med den Følge, at Ejendommen maa ryddes for Beboere —, uden at den paagældende Kommune derfor behøver at overtage Ejendommen og yde Erstatning til den paagældende Ejer. Han kan gennem Aar være henvist til at sidde som Besidder af en saadan kondemneret Ejendom, der kun maa anvendes til Lager- og Værkstedlokaler. Med andre Ord, man kan stille ham over for den absolutte Ruin i Ly af denne Lovgivning.

Jeg mener, at det er en Tilstand, som det er uforsvarligt at opretholde. Nu kom det ganske vist ikke dertil i Adelgade—Borgergade-Kvarteret, men naar som helst kan nye Kondemneringsproblemer opstaa i denne By eller i andre af Landets Byer, nye Saneringsplaner kan komme frem, og derfor synes det mig, at de simpleste Retfærdighedshensyn nødvendiggør, at slige Pletter i Tide fjernes fra den Lovgivning, paa hvilken hele denne Sag hviler, og hvis sundhedsmæssige og boligmæssige Betydning jeg for øvrigt i al Almindelighed paa ingen Maade underkender. Derfor henstiller jeg, saa indtrængende som jeg formaar det, til den højtærede Indenrigsminister at optage dette Spørgsmaal til Overvejelse og Loven til Revision i indeværende Rigsdagssamling.

Sluttelig vil jeg saa gerne gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister i Anledning af hans Forhold til Det udenrigspolitiske Nævn. Dette blev nedsat ved Lov af 13. April 1923, og hvert Aar vælger Rigsdagen blandt sine Medlemmer 16 Personer til dette udenrigspolitiske Nævn. Nævnets Opgave er i Henhold til § 2 den: med Regeringen at drøfte Sager af Betydning for Landets Udenrigspolitik og at modtage Oplysninger fra Regeringen om udenrigspolitiske Forhold. Og saa tilføjes det i § 2, sidste Punktum: „Saadanne Sager bør af Regeringen saa vidt muligt forelægges Nævnet, naar de er af større Betydning og ikke allerede har været fore-